

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnych veciach navrhovateľky: **M. – S., S.**, so sídlom B. X., B., zast. *Mgr. Z. Z.*, advokátkou, so sídlom T., B., proti odporkyňi : **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o opravných prostriedkoch navrhovateľky proti rozhodnutiam odporkyne zo dňa 7. júna 2011, č. RP/36/2011, RP/31/2011, RP/49/2011 a RP/29/2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutia odporkyne č. RP/36/2011, RP/31/2011, RP/49/2011 a RP/29/2011 zo dňa 7. júna 2011 zrušuje podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vracia odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa **je p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume **1300,51 €** na účet advokátky Mgr. Z. Z. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením podľa § 112 ods. 1 O.s.p. spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 8SŽ/18/2011, 8SŽ/22/2011, 8SŽ/23/2011 a 8SŽ/24/2011, ktoré napadli do senátu 8SŽ.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/36/2011 zo dňa 7. júna 2011 odporkyňa podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.) postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovením v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci televíznej programovej služby T. M. dňa 18. decembra 2010 o cca 14,34 hod. a dňa 22. januára 2011 o cca 20,10 hod. odvysielala reklamný šot na liek T. prechladnutie a chrípka, pri ktorom došlo k nezabezpečeniu, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľke uložila sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3320,00 €, slovom tritisícristodvadsať eur.

Rozhodnutím č. RP/31/2011 zo dňa 7. júna 2011 odporkyňa podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovením v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 22. januára 2011 o cca 21,33 hod. odvysielala v rámci programovej služby T. M. reklamný šot na liek A. C., pri ktorom nezabezpečila, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, za čo podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila navrhovateľke sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3320,00 €, slovom tritisícristodvadsať eur.

Ďalším rozhodnutím č. RP/49/2011 zo 7. júna 2011 odporkyňa podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na programovej službe T. M. dňa 18. decembra 2010 o cca 12,33 hod., 22,47 hod. a dňa 26. decembra 2010 o cca 19,24 hod. a na programovej službe D. dňa 19. decembra 2010 o cca 17,45 hod. a 19,30 hod. odvysielala reklamný šot na liek P. c., pri ktorom nezabezpečila, aby šot na liek obsahoval jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona

č. 308/2000 Z. z. uložila sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3320,00 €, slovom tritisícristodvadsať eur.

Ďalším rozhodnutím č. RP/29/2011 zo dňa 7. júna 2011 odporkyňa podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 18. decembra 2010 o cca 20,51 hod. odvysielala v rámci programovej služby T. M. reklamný šot na liek M., pri ktorom nezabezpečila, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, za čo navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložila sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3320,00 €, slovom tritisícdivestodvadsať eur.

V odôvodneniach rozhodnutí odporkyňa uviedla, že zo záznamov z vysielania predmetných šotov bolo zistené, že reklamné šoty na lieky, ktoré boli odvysielané obsahovali vizuálnu výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku, ako aj odporúčanie poradiť sa o použití lieku s lekárom alebo lekárnikom. Odporkyňa vychádzajúc z analýzy skutkových okolností vo všetkých štyroch veciach ako aj s prihliadnutím na judikatúru Najvyššieho súdu SR dospela k záveru, že odvysielaním šotov na lieky v týchto štyroch veciach navrhovateľka porušila ustanovenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., nakoľko výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití liekov obsiahnuté v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k liekom neboli v uvedených šotoch zrozumiteľné a jednoznačné. Pokiaľ ide o výšku uložených sankcií 3320,00 €, túto výšku sankcií zdôvodnila závažnosťou správnych deliktov, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním a následkom porušenia povinnosti a spôsobom porušenia povinnosti.

Proti všetkým rozhodnutiam podala navrhovateľka odvolanie a žiadala, aby súd zrušil napadnuté rozhodnutia a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie, alternatívne žiadala, aby súd využil svoje reformačné oprávnenie a znížil výšky uložených sankcií. Súčasne žiadala, aby odporkyňa bola zaviazaná k náhrade trov konania. Namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutí z dôvodu nepresného prepisu spáchania skutkov. Popis skutku považovala za všeobecný a nejednoznačný. Uviedla, že uložené sankcie 3320,00 € nespĺňajú funkciu výchovnú ani preventívnu. Samotnú výšku uložených sankcií považovala za represívnu.

Napokon namietala, že výška uložených sankcií nebola v napadnutých rozhodnutiach nespochybniteľne odôvodnená.

Odporkyňa vo vyjadreniach uviedla, že dôvody uvedené v podanom opravnom prostriedku nepovažuje za právne relevantné. Navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutia ako vecne správne potvrdil. Sankcie boli uložené navrhovateľke z dôvodu, že výzvy na pozorne prečítanie poučenia o správnom použití liekov odovysielané v reklamných šotoch neboli jednoznačné a zrozumiteľné. Uviedla, že odporkyňa v rozmedzí mesiacov 04/2011 až 05/2011 začala správne konanie voči navrhovateľke v celkovo dvadsiatich dvoch prípadoch vysielania reklamných spotov za rôzne lieky a liečivá, jednalo sa o vysielanie reklamných spotov v rozmedzí mesiacov december 2010 a január 2011. Vo všetkých prípadoch odporkyňa udelila navrhovateľke sankciu vo výške 3320,00 €, teda v celkovej úhrnnej výške 73 040,00 €. Uviedla, že výška uložených sankcií bola v napadnutých rozhodnutiach náležite odôvodnená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporkyne na základe podaných opravných prostriedkov, preskúmal rozhodnutia odporkyne postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov ako aj obsahom podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na pojednávaní súdu dňa 24. novembra 2011 dospel k záveru, že rozhodnutia odporkyne treba zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola

porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielanie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisie Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382).

V judikatúre Ústavného súdu SR sa požiadavka materiálneho právneho štátu akceptovala aj v ďalšom právnom názore, podľa ktorého: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1

ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I.ÚS 10/98)“. (I.ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 – II. polrok, s. 750).

Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

Ustanovením čl. 1 ods. 2 ústavy sa Slovenská republika zaviazala, že uznáva a dodržiava všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

V intenciách čl. 154c Ústavy SR je Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) súčasťou právneho poriadku SR a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Najvyšší súd SR dospel k záveru, že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb – podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Keďže čl. 6 ods. 1 prvá veta dohovoru hovorí „o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia“ je podľa názoru Najvyššieho súdu SR nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Podľa zásady č. 6 tohto odporúčania je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77)31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní.

V predmetnej veci, keďže ide o preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec čl. 6 ods. 1 prvá časť dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní veci vychádzal z nasledovných východísk.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za proti spoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákona takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve

priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvolané následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený i iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na SP (§ 47 ods. 2 SP), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 SP. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu

pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky. Je potrebné pripomenúť, že i na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 ED. Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, je potrebné poskytnúť záruku tomu kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva. Rovnako judikoval Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri napr. Nález sp. zn. III ÚS 2310/2010-38 zo dňa 25. augusta 2010).

Z vyššie uvedeného potom je potrebné vyvodiť, že výrok rozhodnutia o inom správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iný. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 SP).

Na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračujúci delikt.

Pri nedostatku špeciálnej úpravy za pokračujúci delikt je potrebné použiť „*analogiae legis*“, t.j. vychádzať z Trestného zákona. Na základe analógie teda v danom prípade aplikovať pravidla pre ukládanie trestu za pokračujúci delikt zakotvené v Trestnom zákone.

Ustanovenie § 122 Trestného zákona zakotvuje výklad pojmov trestný čin a spôsoby jeho spáchania.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračujúci trestný čin sa považuje ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Podstata pokračovacieho trestného činu je v tom, že viacero útokov sa pokladá za jeden trestný čin a subsumuje sa pod tú istú skutkovú podstatu trestného činu.

Najvyšší súd dospel k záveru, že ak správne delikty patria do kategórie trestných obvinení v zmysle čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru, treba, aby aj súd prihliadol k tomu, že v daných veciach išlo o pokračujúci správny delikt z úradnej povinnosti (ex offio) bez ohľadu na skutočnosť, že navrhovateľka to v podaných opravných prostriedkoch nenamietala. Je to nevyhnutné z hľadiska zabezpečenia zachovania jednotných právnych záruk a jednotného postupu všetkých kategórii trestných obvinení v súlade s čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru.

Vzhľadom na horeuvedené dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutia odporkyne treba zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie (§ 250q ods. 2 O.s.p. a § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní bude hlavnou úlohou odporkyne spojiť uvedené správne konania a na zistený skutkový stav vydať jedno rozhodnutie a uložiť jednu pokutu. Ďalej bude úlohou odporkyne jasne určiť kritéria používané pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie a určiť hranice, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať.

Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250r O.s.p., podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal ich náhradu **vo výške 1300,51 €**. Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia: odmena za **8 úkonov** právnej služby – prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej – podaný opravný prostriedok vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. 8S/18/2011, 8Sž/22/2011, 8Sž/23/2011, 8Sž/24/2011 z 1. augusta 2011, **á 123,50 €** (1/6 výpočtového základu 741,00 €) podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“) a **8 režijných paušálov** k úkonom právnej služby v uplatnenej výške **á 7,21 €**.

Za účasť na pojednávaní zo dňa 24. novembra 2011 priznal súd náhradu v **uplatnenej výške 30,87 €** a náhradu za 1 režijný paušál k tomuto úkonu právnej služby v **uplatnenej výške 7,21 €**.

Prvotne je potrebné uviesť, že vo veci bolo vedené len 1 pojednávanie (1 úkon právnej služby podľa § 14 ods. 1 písm. c/ Vyhlášky). Na uvedenom pojednávaní došlo k spojeniu vecí na spoločné konanie, pričom pri spojení vecí sa postupuje podľa úpravy § 13 Vyhlášky, teda **základná sadzba** tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou sa **zvyšuje o tretinu** základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá *by advokátovi patrila* v ostatných spojených veciach, nedochádza ku kumulácii úkonov, ktoré by advokát vykonal v jednotlivých veciach a následnému kráteniu odmeny za ne. Túto úpravu je potrebné vziať do úvahy aj na veci, kde sa základná sadzba tarifnej odmeny odvíja od výpočtového základu (§ 11 Vyhlášky). V uvedenej veci preto možno priznať len náhradu odmeny za 1 úkon právnej pomoci a náhradu režijného paušálu k 1 úkonu, vychádzajúc z logického výkladu § 13 Vyhlášky, kedy zo slovného spojenia „*by advokátovi patrila*“ možno vyvodíť, že odmena za úkony, ktoré **by** vykonal v pôvodných veciach mu, po spojení vecí nepatrí, keďže dochádza k zvýšeniu odmeny za 1 úkon vykonaný v spoločnej veci. Pri výške odmeny súd vychádzal z predloženého vyčíslenia, nakoľko v tejto veci nemohol ísť nad návrhy strán.

Trovy právneho zastúpenia boli v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky, zvýšené o daň z pridanej hodnoty v sadzbe 20%, keď podľa priloženého osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty mal súd za preukázané, že právna zástupkyňa navrhovateľky je platiteľkou dane z pridanej hodnoty.

Odporkyňa je povinná náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2, § 246c ods. 1 O.s.p. uhradiť na bankový účet právnej zástupkyne navrhovateľky, č. ú. X. vedený vo V., A., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská